

Talla't els cabells

Una mare que ha patit, que qui sap si va pensar que el seu fill ja era mort

Foto: Nishat Nguyen

Costa d'Ivori és un petit país de l'Àfrica occidental, al Golf de Guinea. Un el pot imaginar amb platges de sorra blanca, amb la selva a tocar d'un blau turquesa amarat de colors marins. Un pensa en l'ivori, i la imatge li evoca un món de riquesa i d'aventures. Però avui en dia vivim amb el risc que res sigui el que sembla, ni el que imaginem.

Ho he pensat després de conèixer l'Alassane -que és d'allà- al Llindar (<https://www.catorze.cat/noticia/9927/11/anys/mestres/em/deien/jo/no/valia/res>), una escola que ofereix noves oportunitats a joves que han sortit del sistema educatiu o que acumulen pèrdues i fracassos en el seu itinerari formatiu o vital. Ell formava part d'un grup de joves, tots africans, que, orientats per un mestre, feinejaven amb eines de fuster. L'he conegut perquè la Cristina, una de les educadores del centre, li ha dit exclamant-se: "Alassane, t'has tallat els cabells!". "La meva mare m'ho ha demanat", ha respost ell. El comentari no passaria de ser banal si no fos perquè l'Alassane viu en un centre de menors a Sant Just i és un menor emigrant no acompanyat, el que es coneix com un MENA, un menor que ha arribat a Europa sol. Sense família.

Li pregunto primer com està. Em diu que bé. No em mira directament als ulls: potser és tímid, potser està espantat, potser es pregunta qui soc jo. Li demano d'on és, si li agrada estar al Llindar, i em diu que aquí l'estan ajudant, que té una germana, que del pare no en sap res, i que la seva mare està a Costa d'Ivori. "Ella m'ha demanat que em talli els cabells", em torna a dir. Com?, per què?, em pregunto a mi mateix i l'hi pregunto a ell. La Cristina explica que portava uns cabells molt divertits. L'Assane, que comença a entendre el català, treu el mòbil i m'ensenyava orgullós la seva foto amb els cabells encrespats. La té de fons de pantalla. "Ostres, realment estaves molt divertit", li dic. "Però a la meva mare no l'hi semblava bé", em respon.

A mi se m'humitegen els ulls. Dissimulo perquè, com a tants homes, m'han ensenyat a no mostrar massa les meves emocions. Però m'envaeix una tendresa immensa per ell i per la seva mare. Una mare que ha vist marxar el seu fill, sol, a milers de quilòmetres, exposat a tots els perills del món. Una mare que deu haver passat mesos sense tenir notícies del seu fill. Una mare que ha patit, que qui sap si va pensar que el seu fill ja era mort, i que ara potser està una mica més tranquil·la sabent que, aquí, el Llindar l'acompanya.

Intento imaginar el seu món, aquell Costa d'Ivori que no és com el seu nom evoca i que l'Alassane va abandonar buscant noves oportunitats per poder construir el seu futur. Intento imaginar-me'l, però no me'n surto: em costa connectar el seu món i el meu. Des d'allà, la seva mare parla amb ell per Whatsapp, el mira a través de la pantalla, el cuida i li diu que es talli els cabells, com ho faria qualsevol mare si tingués el seu fill al davant.